

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr.126.762 van 23 december 2003
in de zaak A. 101.072/XIV-2304.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat P. VAN HOECKE,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Amerikalei 25-27

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kazakse nationaliteit, op 28 februari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 november 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 30 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 oktober 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 13 april 2000 en zich vluchteling verklaart op 14 april 2000; dat op 7 november 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 2 februari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“II. MIDDELEN TOT NIETIGVERKLARING

A. Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van een administratieve bestuurshandeling.

Schending van art. 57 par.6, in fine van de vreemdelingenwet van 15.12.1980:

‘De beslissingen tot weigering van de erkenning of van de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling, zo mede deze tot intrekking van die hoedanigheid, worden met redenen omkleed van de omstandigheden van de zaak.’

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de problemen van verzoekster feiten zijn van privaat en gemeenrechtelijke aard zodat ze niet vallen onder de criteria van de vluchtelingenconventie.

Verzoekster gaat niet akkoord met deze vaststelling.

In de eerste plaats wordt er in de bestreden beslissing geen enkel ogenblik rekening gehouden met het feit dat verzoekster van Russische origine is zodat ze m.a.w. behoort tot een andere etnische identiteit dan de personen van kazakse origine.

Dit heeft tot gevolg dat verzoekster in het geval van problemen en zeker in het geval van problemen met de nationale veiligheidsdienst, verzoekster als het ware zonder rechten of bescherming is.

In de bestreden beslissing wordt helemaal geen rekening gehouden met het feit dat de veiligheidsdienst in Kazakstan opereert als een staat en de agenten van de staatsveiligheid over een enorme macht beschikken.

In de bestreden beslissing wordt volledig voorbijgegaan aan het feit dat de beloofde bescherming die verzoekster zou krijgen, vanwege de onderzoeker van het Openbaar Ministerie, slechts een bescherming pro forma is die in de realiteit helemaal niet uitgeoefend wordt met als gevolg dat verzoekster eigenlijk aan haar lot van de agenten van de staatsveiligheid was overgeleverd.

Bovendien kon verzoekster als etnische Russische nog op minder bescherming rekenen van de etnische Kazakken.

In de bestreden beslissing wordt dus van een volledig verkeerd standpunt uitgegaan om te besluiten dat de problemen van verzoekster niet vallen onder één van de criteria van de vluchtelingenconventie.”;

2.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij repliceert als volgt:

“2. Onderzoek van de middelen

2.1. In haar eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 en van artikel 57/6, in fine van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. Vooreerst merkt verweerder op dat de motiveringsplicht, vervat in de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de handeling dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in het verzoekschrift aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.

2.1.2. Verder dient er op te worden gewezen dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag. Van deze bevoegdheid werd door de Belgische wetgever gebruik gemaakt via artikel 52 van de Vreemdelingenwet. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet biedt de Commissaris-generaal de mogelijkheid een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een criteria en de verblijfsweigering genomen door de minister te bevestigen. Eén van de onontvankelijkheidsgronden is het ‘kennelijk vreemd’ zijn van de asielaanvraag aan de criteria van de Conventie Genève.

2.1.3. In casu oordeelde de Commissaris-generaal dat verzoeksters asielaanvraag kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève omdat nergens uit haar asielrelaas blijkt dat ze persoonlijk geviséerd werd omwille van één van de motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie. Zo kende verzoekster enkel problemen met een aantal agenten van de KNB nadat ze op vraag van het Openbaar Ministerie een getuigenis aflegde voor een onderzoek waarin een aantal agenten van de KNB betrokken waren. Een aantal agenten van de KNB zette verzoekster daarna onder druk om haar getuigenis te wijzigen wat ze ook vertelde aan de rechercheur van het Openbaar Ministerie die haar vertelde dat ze niets moest vrezen. Ze vluchtte uiteindelijk nadat ze een nieuwe oproeping kreeg van het Openbaar Ministerie. In de bestreden beslissing wordt er correct gesteld dat de door verzoekster ingeroepen feiten van private en gemeenrechtelijke aard zijn zonder dat ze enige politiek, etnische of religieuze connotatie hebben.

2.1.4. Verwerende partij wenst verder nog op te merken dat elke asielaanvraag door de Commissaris-generaal afzonderlijk wordt onderzocht. Alvorens een beslissing te nemen bestudeert hij alle elementen beschikbaar in het administratief dossier. Elke asielaanvraag wordt individueel benaderd. De Commissaris-generaal houdt bij het nemen van een beslissing, zowel in de ontvankelijkheidsfase als bij de procedure ten gronde, steeds rekening met de concrete situatie in het land van herkomst. Bovendien gaat het steeds om de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van het nemen van de beslissing. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land gebeurt in elk stadium van de procedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier door de Commissaris-generaal.

Het eerste middel is niet ernstig.”;

2.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij repliceert dat geen middel wordt ontwikkeld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten “waaromtrent de dienst vreemdelingenzaken de verantwoordelijkheid draagt qua uitvoering”;

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord verwijst naar het verzoekschrift;

2.1.5. Overwegende dat uit hetgeen als een eerste onderdeel van het middel kan worden beschouwd, blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat het onderdeel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de verzoekende partij zich in het middel beperkt tot het herhalen van een aantal elementen uit haar vluchtrelaas en stelt dat deze wel geloofwaardig zijn; dat zij aldus de feiten opnieuw apprecieert doch dat zij met de loutere bevestiging van haar standpunt niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste gegevens is genomen; dat het eerste onderdeel van het middel ongegrond is;

Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat de wetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de ontvankelijkheidsfase en het onderzoek ten gronde van een aanvraag tot erkenning als vluchteling; dat de wetgever toelaat reeds in de ontvankelijkheidsfase een asielaanvraag te weigeren op basis van een aantal criteria die expliciet in artikel 52 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) zijn vermeld; dat artikel 57, § 6, in fine, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “de beslissingen tot weigering van erkenning of van de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling,... met redenen worden omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak”; dat deze laatste bepaling betrekking heeft op het onderzoek ten gronde van een asielaanvraag doch dat in casu de commissaris-generaal een eindbeslissing heeft genomen over de ontvankelijkheid van de asielaanvraag van de verzoekende partij; dat het tweede onderdeel niet dienstig kan worden aangevoerd;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

“B. Schending van de rechten van de verdediging.

De bestreden beslissing werd genomen zonder dat verzoekster uitgenodigd werd op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen om haar motieven in verband met haar asielaanvraag verder uiteen te zetten.

De bestreden beslissing werd genomen zonder dat verzoekster werd opgeroepen voor een interview.

De bestreden beslissing is dus enkel en alleen gebaseerd op de verklaringen zoals verzoekster heeft afgelegd tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 27.10.2000.

Op 27.10.2000 was verzoekster nog niet in bezit van kopies van de akten met haar verklaringen zoals zij heeft afgelegd aan de onderzoeker van het Openbaar Ministerie. Deze akten werden verzoekster met de post toegezonden en verzoekster was van plan om deze akten neer te leggen tijdens het verhoor bij het Commissariaat-Generaal.

Vermits er geen oproeping voor verhoring en er geen verhoor was heeft verzoekster deze akten nooit ter kennis kunnen brengen aan het Commissariaat-Generaal zodat de beslissing thans genomen op grond van onvolledige documenten.

Verzoekster laat deze akten thans vertalen en zij zullen later neergelegd worden.

Verzoekster was immers niet van plan om deze akten te laten vertalen op eigen kosten vermits zij van plan was om de akten neer te leggen bij het interview op het Commissariaat-Generaal.

Verzoekster werd slechts op 20.2.2000 op de hoogte gebracht van het feit dat er lastens haar een bevestigende beslissing van weigering van verblijf was genomen door het Commissariaat-Generaal en aan haar woning was betekend.

Op het ogenblik van de betekening verbleef verzoekster in de kraamafdeling van het ziekenhuis Klina te Brasschaat waar zij op 1.2.2001 beviel van een zoontje.

De raadsman van verzoekster heeft het Commissariaat-Generaal op de hoogte gebracht van het feit dat verzoekster afwezig was op het ogenblik van de betekening en dat zij hiervoor een wettige reden had en aan het Commissariaat-Generaal werd verzocht om een nieuwe betekening te doen.

Het is echter niet zeker dat het Commissariaat-Generaal hieromtrent een beslissing zal nemen voor het verstrijken van de beroepstermijn van 30 dagen na de betekening van de bestreden beslissing op 5.2.2001.

Onmiddellijk na kennisnemen van de bestreden beslissing op 20.2.2001 heeft verzoekster een tolk verzocht om haar verklaringen zoals afgelegd aan het Openbaar Ministerie te vertalen.

Verzoekster is het slachtoffer van het standpunt dat door het Commissariaat-Generaal genomen wordt in verband met de asielzoekers uit Kazakstan vermits het Commissariaat-Generaal zegt over voldoende informatie te beschikken dat er in Kazakstan blijkbaar geen problemen zijn voor mensen van Russische origine en dat deze personen wel degelijk van de autoriteiten kunnen rekenen.

In het geval van verzoekster is het duidelijk dat zij niet op daadwerkelijke hulp kon rekenen voor het geval haar leven in gevaar zou zijn.

Verzoekster is dan ook van mening dat zij ten onrechte niet in de gelegenheid werd gesteld om meer gedetailleerd uiting te kunnen geven van haar vrees om deze bescherming niet te krijgen.”;

2.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij repliceert als volgt:

”2.2. In haar tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van de rechten van verdediging.

2.2.1. Verweerder merkt op dat het dringend beroep waarbinnen de bestreden beslissing zich situeert, een administratieve beroepsprocedure is, die volgens de wet werd toevertrouwd aan een onafhankelijke en gespecialiseerde administratieve instantie die aldus niet kan worden gelijkgesteld met een procedure voor een administratief rechtscollege, waar de waarborg van de hoorplicht en de rechten van de verdediging moeten worden gerespecteerd (arr. R.v.St. nr. 87.257 van 12 mei 2000). Verweerder was dus gerechtigd om de bestreden beslissing te nemen op grond van de stukken van het administratief dossier, zonder dat hij daarbij verzoekster diende te horen. Er moet hierbij worden opgemerkt dat niettegenstaande de gangbare praktijk van het bijkomend verhoor door het Commissariaat-Generaal, er hiertoe geen verplichting bestaat en telkens individueel wordt beslist of dit verhoor dienstig en onmisbaar is voor het nemen van de beslissing.

2.2.2. Verweerder antwoordt verder dat een verzoek om een interview door de Commissaris-generaal in principe niet wordt geweigerd indien het administratief dossier gegevens bevat die onduidelijk zijn. In voorliggend geval staat het kennelijk vreemd karakter van de asielaanvraag echter ondubbelzinnig vast, zodat de Commissaris-generaal wel genoodzaakt was om verzoeksters asielaanvraag onontvankelijk te verklaren.

2.2.3. Verweerder herhaalt nogmaals dat de Commissaris-generaal bij het nemen van een beslissing steeds rekening houdt met alle elementen van het dossier. Hij houdt dus ook rekening met de door verzoekster neergelegde documenten. Van verzoekster mag weliswaar verwacht worden dat ze de nodige diligente houding aan de dag legt en de nodige documenten zo spoedig mogelijk overmaakt aan het Commissariaat-generaal. De Commissaris-generaal kan bij het nemen van een beslissing immers geen rekening houden met documenten die hij op dat ogenblik niet in zijn bezit heeft. Verzoeksters uitleg dat ze bepaalde documenten nog niet zou overgemaakt hebben omdat ze van plan was deze akten te laten vertalen alvorens ze naar het Commissariaat-Generaal te versturen, doet geen afbreuk aan de overwegingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Immers, er wordt nergens van verzoekster vereist dat de documenten vertaald moeten zijn, alvorens ze deze bij het Commissariaat-generaal neerlegt.

2.2.4. Verzoekster werpt ook nog op dat ze pas op 20 februari 2001 op de hoogte werd gebracht van het feit dat de bestreden beslissing (van 2 februari 2001) was genomen door het Commissariaat-generaal. Op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing lag zij namelijk in de kraamafdeling van een ziekenhuis, waar zij op 1 februari 2001 beviel van een zoon. Verweerder antwoordt dat uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan de woonplaats van verzoekster werd betekend en dit op het correcte adres (2060 Antwerpen, Lange Dijkstraat 16). Deze woonplaats werd door verzoekster gekozen op 9 november 2000 (zie dringend beroepschrift). Aangezien verzoekster op het ogenblik van de betekening niet aanwezig was werd door de postdiensten een bericht in de bus achtergelaten. Verzoekster haalde de aangetekende brief op het postkantoor niet af. Het volstaat dat de postdiensten bij afwezigheid van de geadresseerde een bericht van aangetekende zending in de bus stoppen (R.v.St., nr. 89.059 van 20 juli 2000) om van een rechtsgeldige betekening te spreken. De bestreden beslissing werd aldus correct betekend. Verzoekster is zelf verantwoordelijk voor het adres dat zij op de diensten van het CGVS heeft opgegeven (zie arrest nr. 84.789 van 21 januari 2000).

Het tweede middel is niet ernstig.“;

2.2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij repliceert dat geen middel wordt ontwikkeld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten “waaromtrent de dienst vreemdelingenzaken de verantwoordelijkheid draagt qua uitvoering”;

2.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord verwijst naar het verzoekschrift;

2.2.5. Overwegende dat het dringend beroep bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratief en geen jurisdictioneel beroep is; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op dergelijke beslissingen; dat het tweede middel niet dienstig kan worden aangevoerd;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig december tweeduizend en drie, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter,
	M. MILOJKOWIC,	staatsraad,
		toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.